

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยผู้วิจัยได้นำเสนอไว้เป็นประเด็นหลัก ได้แก่ ประวัติภาษาอังกฤษ วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษ ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกัน การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ประวัติภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีต้นกำเนิดจากประเทศอังกฤษ และใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ประชากรในหลายประเทศทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง เช่น อังกฤษ สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ หมู่เกาะต่างๆ ในทะเลแคริบเบียนและมหาสมุทรแปซิฟิก และภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาราชการในหลายประเทศ เช่น อินเดีย ฟิลิปปินส์ และสาธารณรัฐแอฟริกาใต้

ในศตวรรษที่ 16 ผู้คนเพียงไม่กี่ล้านคนที่อาศัยในประเทศอังกฤษใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง แต่ผลจากการล่าอาณานิคมและองค์ประกอบอื่นๆ ทางประวัติศาสตร์ ทำให้มีคนที่กว่า 350 ล้านคนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในปลายศตวรรษที่ 20 จึงนับได้ว่าเป็นภาษาที่มีคนใช้เป็นภาษาแม่มากกว่าภาษาอื่นๆ ยกเว้นภาษาจีนกลาง และภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่เปิดสอนเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศในอีกหลายประเทศทั่วโลก

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในกลุ่มอินโด-ยูโรเปียน (Indo-European) ซึ่งภาษาในกลุ่มนี้ถือว่าเป็นหนึ่งในกลุ่มภาษาหลักที่ใช้กันทั่วโลก ภาษาอังกฤษที่ใช้กันในยุคปัจจุบันมีการพัฒนาจากภาษาในยุคแรกทั้งด้านภาษา ความคิด และการเมือง โดยแบ่งลำดับการพัฒนาออกเป็น 3 ยุค คือ

1. ภาษาอังกฤษยุคเก่า (Old English)

ภาษาอังกฤษยุคเก่าเริ่มจากการอพยพของเผ่าจูท (Jutes) แองเกิล (Angles) และแซกซัน (Saxons) จากเยอรมันและเดนมาร์ก มาสู่ดินแดนอังกฤษในศตวรรษที่ 5 และ 6 และตั้งเป็นอาณาจักรต่างๆ ขึ้น ภาษาถิ่นที่ใช้กันคือภาษาถิ่นนอร์ธัมเบรียน (Northumbrian) เมอร์เซียน (Mercian) เวสต์แซกซัน (West Saxon) และ เคนติช (Kentish) ถือว่าเป็นภาษาอังกฤษยุคเก่า ภาษาถิ่นนอร์ธัมเบรียนเป็นภาษาและวัฒนธรรมหลักของอาณาจักรต่างๆ จนกระทั่งชาวไวกิง (Viking) รุกเข้ามาในอังกฤษในศตวรรษที่ 9 ได้เปลี่ยนแปลงให้ภาษาเวสต์แซกซันเป็นผู้นำหลักด้านภาษาและวัฒนธรรม

2. ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English)

ภาษาอังกฤษยุคกลางอยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1000 ถึง 1200 มีการเปลี่ยนแปลงด้านภาษาจากยุคเก่าเข้าสู่ยุคกลาง โดยมีคำยืมจากภาษาถิ่นของฝรั่งเศสตอนเหนือเข้ามาใช้ในอังกฤษ และในช่วงนี้ภาษาเวสต์แซกซันไม่ได้เป็นภาษาและวัฒนธรรมหลัก โดยที่ศูนย์กลางด้านภาษาและวัฒนธรรมได้เปลี่ยนไปอยู่ที่ลอนดอน ส่วนภาษาสกอตแลนด์แยกเป็นภาษาสก็อตติช (Scottish) และภาษาตอนเหนือ Northern ส่วนภาษาเมอร์เซียนกลายเป็นภาษาที่ใช้ในอังกฤษตอนกลางด้านตะวันออกและตะวันตก

3. ภาษาอังกฤษยุคใหม่ (Modern English)

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 15 มีการพัฒนาด้านภาษาที่สำคัญ 3 ประการ คือ ความเจริญรุ่งเรืองของภาษาอังกฤษในลอนดอน การประดิษฐ์สิ่งพิมพ์ และการแพร่กระจายของการเรียนรู้ใหม่ๆ ในช่วงฟื้นฟูในอังกฤษทำให้นักวิชาการเกิดขึ้นจำนวนมาก ซึ่งนักวิชาการเหล่านี้เชี่ยวชาญภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษากรีกและลาติน จนได้พัฒนาคำต่างๆ เพิ่มมากขึ้น และทำให้ภาษาอังกฤษมีมาตรฐานขึ้นด้วยการจัดพิมพ์เป็นพจนานุกรม และใช้กันอย่างแพร่หลายในศตวรรษที่ 19 และ 20

(McHenry, 1998 : 500-501)

ต่อมาชาวอังกฤษได้เดินทางไปสำรวจดินแดนต่างๆ เช่น ทวีปอเมริกา เอเชีย แอฟริกา และแปซิฟิกใต้ ทำให้เกิดความแพร่หลายของการใช้ภาษาอังกฤษ

2.2 วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษ

2.2.1 ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (British English)

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ เป็นภาษาที่ใช้ในหลายๆ ส่วนของประเทศอังกฤษ สำเนียงแบบอังกฤษก็มีหลายสำเนียง ขึ้นอยู่กับว่าผู้พูดมาจากส่วนไหนของประเทศ แต่สำเนียงที่ถือเป็นมาตรฐานคือ สำเนียงภาษาทางตะวันออกเฉียงใต้ของอังกฤษ กล่าวคือบริเวณโดยรอบกรุงลอนดอน และมหาวิทยาลัยเก่าแก่ของอังกฤษคือ มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด และ เคมบริดจ์ และเป็นสำเนียงภาษาของสถานีวิทยุอังกฤษ (BBC English) ด้วย ซึ่งสำเนียงนี้ถือว่าเป็น "สำเนียงแบบอังกฤษ" (British accent) สำเนียงนี้สามารถสื่อสารเป็นที่เข้าใจกันระหว่างชาวอังกฤษด้วยกันเอง แต่ถ้าเป็นผู้ฟังที่ไม่ใช่ชาวอังกฤษอาจจะฟังให้เข้าใจได้ยาก อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้การสื่อสารในรูปแบบของสื่อต่างๆ ได้พยายามทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายขึ้นด้วยการใช้สำเนียงแบบอังกฤษผสมกับสำเนียงอื่นๆ รวมทั้งนักจัดรายการของสถานีวิทยุ BBC ก็ยังใช้สำเนียงภาษาอังกฤษแบบอังกฤษผสมกับสำเนียงอื่นๆ ด้วยเช่นเดียวกัน

(British English, 2007)

2.2.2 ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English)

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เป็นภาษาอังกฤษที่พูดโดยชาวอเมริกัน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันแตกต่างจากภาษาอังกฤษแบบอังกฤษทั้งด้านคำศัพท์ การสะกดคำ การออกเสียง และไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายนับตั้งแต่ยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง กฎหมาย เทคโนโลยี และการศึกษา จึงทำให้ผู้คนในหลายๆ ประเทศต้องการใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในการติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้ยังต้องการย้ายถิ่นฐาน เข้ารับการศึกษานานาชาติ หรือเดินทางท่องเที่ยวในประเทศอเมริกา จึงส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและระบบการทดสอบภาษาอังกฤษ TOEFL และ GRE เป็นที่ยอมรับของผู้คนทั่วโลก (Anchimbe, 2006 : 5)

ภาษาอังกฤษเผยแพร่สู่ประเทศสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 17 โดยคณะสำรวจชาวอังกฤษกลุ่มแรกเดินทางมาถึงอ่าวเชสพีค (Chesapeake Bay) ในปี ค.ศ. 1607 และตั้งชื่อเมืองนี้ว่าเจมส์ทาวน์ (Jamestown) ตามชื่อของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 (James I) จากนั้นชาวอังกฤษกลุ่มต่อมา มาได้อพยพมาตั้งถิ่นฐานตามแนวชายฝั่งทะเล และในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1620 กลุ่มพิวริตัน (Puritans) กลุ่มแรก จำนวน 35 คน เดินทางด้วยเรือเมย์ฟลาวเวอร์ (Mayflower) พร้อมกับผู้อพยพคนอื่นๆ อีก 67 คน มาขึ้นฝั่งที่อ่าวเคปคอด (Cape Cod Bay) และตั้งถิ่นฐานที่เมืองพลีมัธ รัฐแมสซาชูเซตส์ (Plymouth, Massachusetts) ต่อมาในปี ค.ศ. 1640 ผู้อพยพมาตั้งถิ่นฐานที่สหรัฐอเมริกาจำนวนมากถึง 25,000 คน และผู้อพยพชาวอังกฤษซึ่งมีถิ่นฐานเดิมมาจากอังกฤษตอนกลางและตอนเหนือพากันมาตั้งถิ่นฐานที่เพนซิลวาเนีย (Pennsylvania) กลุ่มผู้อพยพกลุ่มแรก (เจมส์ทาวน์) ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกานั้น มีสำเนียงอังกฤษแถบตะวันตก ขณะที่ผู้อพยพกลุ่มที่สอง (พลีมัธ) ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือ มีสำเนียงอังกฤษแถบตะวันออก และผู้อพยพกลุ่มหลัง (เพนซิลวาเนีย) มีสำเนียงอังกฤษแถบเหนือและกลาง

ในศตวรรษที่ 18 มีผู้อพยพจำนวนมากประมาณ 50,000 ผู้อพยพจากไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland) มาสู่สหรัฐอเมริกา และตั้งถิ่นฐานในบริเวณแถบชายฝั่งทะเล ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณเมืองฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) และต่อมาย้ายเข้าไปตั้งถิ่นฐานในตอนกลางของประเทศ ซึ่งกลุ่มนี้จะมีสำเนียงแบบไอริช (Irish) และสก๊อต-ไอริช (Scots-Irish)

อย่างไรก็ตามนอกจากผู้อพยพชาวอังกฤษแล้ว ชาวสเปนก็ได้มาตั้งถิ่นฐานในดินแดนแถบตะวันตกและตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาเช่นกัน ชาวฝรั่งเศสเข้ามาอยู่ทางตอนเหนือ บริเวณรอบแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์ (St. Lawrence River) ชาวดัชท์เข้ามาอยู่ในนิวยอร์ก (New York) ขณะที่ชาวเยอรมันจำนวนมากอพยพมาในช่วงปลายศตวรรษที่ 17 และตั้งถิ่นฐานที่บริเวณเพนซิลวาเนีย

นอกจากนี้ ยังมีชาวแอฟริกันจำนวนมากเข้ามาอยู่ทางตอนใต้ เนื่องจากการค้าทาส กล่าวคือในช่วงแรกนั้น มีทาสชาวแอฟริกันเพียง 20 คนมาถึงเวอร์จิเนียในปี ค.ศ. 1619 และในช่วงปฏิวัติ

อเมริกัน (The American Revolution) ปี ค.ศ. 1776 ทาสชาวแอฟริกันก็เพิ่มจำนวนถึงครึ่งล้านคน และเพิ่มขึ้นกว่า 4 ล้านคนในช่วงสงครามกลางเมือง (Civil War) ปี ค.ศ. 1865 (Crystal, 2003 : 92-96)

จากการที่มีผู้อพยพหลายชาติหลายภาษาเข้ามาตั้งถิ่นฐานในสหรัฐอเมริกา ทำให้เกิดการซึมซับทางภาษาขึ้น และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางภาษาหลายประการ เช่นมีคำศัพท์จากภาษาสเปน ภาษาดัตช์ ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส และสำเนียงภาษาต่างๆ เข้ามาผสมกับภาษาอังกฤษ ทำให้มีภาษาพูดที่เป็นภาษาอังกฤษในสำเนียงแบบต่างๆ รวมทั้งภาษาอังกฤษแบบคนผิวดำ (Black English) ด้วย

2.2.3 ภาษาอังกฤษแบบแคนาดา (Canadian English)

ภาษาอังกฤษแบบแคนาดาหมายถึงภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในประเทศแคนาดา ซึ่งในประเทศนี้มีผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งมากกว่า 19 ล้านคนในปี ค.ศ. 2003 (สุทธพร รัตนกุล, 2548 : 89) ภาษาพูดในแคนาดาจะมีสำเนียงใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมาก จนผู้คนที่อาศัยอยู่ในแถบอื่นๆ แทบจะไม่สามารถแยกความแตกต่างของสองภาษาได้ ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษแบบแคนาดาพัฒนามาจากการผสมกันระหว่างสำเนียงต่างๆ ของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษซึ่งใช้เป็นภาษาพูดในนิวอิงแลนด์ (New England) หรืออาจเป็นเพราะสำเนียงพูดแบบต่างๆ ของผู้อพยพชาวอเมริกันที่ย้ายเข้ามาอยู่ในแคนาดาในช่วงศตวรรษที่ 19

ภาษาอังกฤษแพร่หลายเข้ามาสู่แคนาดาครั้งแรกเมื่อจอห์น คาบอท (John Cabot) เดินทางมานิวฟาวแลนด์ (Newfoundland) ในปี ค.ศ. 1497 แต่ในช่วงนั้นการอพยพย้ายถิ่นของชาวอังกฤษมาสู่ชายฝั่งแอตแลนติกยังมีไม่มากนัก จนกระทั่งศตวรรษต่อมาเมื่อผู้คนสามารถประกอบอาชีพการทำฟาร์มและการค้าขนสัตว์ในแคนาดาได้ ทำให้เริ่มมีผู้อพยพจากอังกฤษเข้ามาในแคนาดามากขึ้น

ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 1750 มีผู้อพยพจากนิวอิงแลนด์เข้ามาตั้งถิ่นฐานในอะคาเดีย (Acadia) และยังมีชาวอังกฤษ ไอร์แลนด์ และสก็อตอพยพเข้ามาในแคนาดาเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดชื่อเมืองที่เรียกว่าโนวาสโกเชีย (Nova Scotia) ซึ่งมาจากคำว่า นิวสก็อตแลนด์ (New Scotland) ขึ้น

ในช่วงการประกาศอิสรภาพของประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ.1776 นั้น ผู้จงรักภักดีต่อประเทศอังกฤษไม่สามารถอยู่ในสหรัฐอเมริกาได้อีก จึงพากันอพยพมาอยู่ที่แคนาดา โดยช่วงแรกตั้งถิ่นฐานอยู่ที่โนวาสโกเชีย แล้วย้ายมาที่นิวบรันสวิกและดินแดนตอนใน จากนั้นก็มีผู้ย้ายถิ่นฐานเข้ามาอีกเป็นจำนวนมากเนื่องจากพอใจในที่ดินที่มีราคาถูก ภายในเวลาเพียง 50 ปี จำนวนประชากรในแคนาดาก็เพิ่มถึง 100,000 คน และในปี ค.ศ. 2001 แคนาดามีประชากรกว่า 31 ล้านคน (Crystal, 2003 : 95)

2.2.4 ภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย (Australia English)

ภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลียหมายถึงภาษาอังกฤษที่ใช้กันในประเทศออสเตรเลีย ซึ่งจะมีความคล้ายคลึงกันกับภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ เนื่องจากชาวอังกฤษที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานในออสเตรเลียและเป็นบรรพบุรุษของคนออสเตรเลียในปัจจุบันส่วนใหญ่มาจากลอนดอน (London) และไอร์แลนด์ (Ireland) จึงทำให้สำเนียงแบบค็อกนีย์ (Cockney) และแบบไอริช (Irish) มีอิทธิพลต่อภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย นอกจากนี้ยังมีภาษาอะบอริจินส์ (Aboriginal language) ซึ่งเป็นภาษาของคนพื้นเมืองในออสเตรเลีย และภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาอังกฤษในออสเตรเลีย จึงส่งผลให้ในปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษแบบออสเตรียมีรูปแบบคำศัพท์และสำนวนต่างๆ ที่พัฒนามาจากภาษาต่างๆ ดังกล่าว

ภาษาอังกฤษเริ่มแพร่หลายเข้ามาสู่ออสเตรเลียเมื่อเจมส์ คูก (James Cook) เดินทางมาประเทศนี้ในปี ค.ศ. 1770 และภายในเวลาเพียง 20 ปีอังกฤษได้สร้างอาณานิคมของนักโทษแห่งแรกขึ้นที่ซิดนีย์ (Sydney) ซึ่งอาณานิคมแห่งนี้ได้ช่วยบรรเทาความแออัดของเรือนจำในอังกฤษที่มีนักโทษจำนวนมาก นักโทษประมาณ 130,000 คนถูกส่งตัวมายังดินแดนนี้ในช่วง 50 ปีหลังจากการเดินทางของนักโทษกลุ่มแรกในปี ค.ศ. 1788 ผู้ย้ายถิ่นฐานมาที่ออสเตรเลียมีจำนวนมากขึ้นในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 หลังจากนั้นจำนวนผู้อพยพก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนในปี ค.ศ. 1850 จำนวนประชากรของออสเตรเลียมีประมาณ 400,000 คน และในปี ค.ศ. 1900 มีประมาณเกือบ 4 ล้านคน และในปี ค.ศ. 2001 ออสเตรเลียมีประชากรเกือบ 19 ล้านคน (Crystal, 2003 : 98)

2.2.5 ภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์ (New Zealand English)

ภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์ หมายถึง ภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในประเทศนิวซีแลนด์ ภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์มีลักษณะทางภาษาแตกต่างจากภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลียเล็กน้อย ซึ่งมีสาเหตุมาจากประวัติศาสตร์ของประเทศนี้ กล่าวคือ

- 1) ประชาชนในนิวซีแลนด์คิดว่าชาติของตนมีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์กับประเทศอังกฤษมากกว่าออสเตรเลีย ทำให้มีความเข้าใจและเห็นคุณค่าในความเป็นชาติอังกฤษ ส่งผลต่อความรู้สึกอนุรักษ์นิยม และสำเนียงการพูดด้วย
- 2) ประชาชนในนิวซีแลนด์มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความเป็นชาติที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะความแตกต่างของความเป็นนิวซีแลนด์และออสเตรเลีย ซึ่งส่งผลต่อสำเนียงภาษาอังกฤษ และการใช้คำศัพท์ของชาวนิวซีแลนด์
- 3) ปัจจุบันประชากรในนิวซีแลนด์ที่เป็นชาวเมารี (Maori people) มีจำนวนมากถึงร้อยละ 13 ทำให้ประเทศนิวซีแลนด์ต้องคำนึงถึงสิทธิและความต้องการของชนกลุ่มนี้ด้วย จึงส่งผลให้มีการใช้คำศัพท์ของชาวเมารีในภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์ด้วย

ภาษาอังกฤษเริ่มแพร่หลายเข้ามาสู่นิวซีแลนด์เมื่อกับตันคุก (Captain Cook) เดินทางมาประเทศนี้ในช่วงปี ค.ศ. 1769-70 จากนั้นกลุ่มพ่อค้าและนักสำรวจชาวยุโรปได้เดินทางมาตั้งถิ่นฐานในประเทศนี้ในช่วงทศวรรษ 1790 และกลุ่มมิชชันนารีเข้ามาทำงานกับชาวเมารีในปี ค.ศ. 1814 อย่างไรก็ตามก็ได้มีการจัดตั้งอาณานิคมที่เป็นทางการในปี ค.ศ. 1840 หลังจากนั้นผู้อพยพชาวยุโรปถึงเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว – จากผู้อพยพจำนวน 2,000 คนในปี ค.ศ. 1840 เพิ่มเป็น 25,000 คน ในปี ค.ศ. 1850 และ 750,000 คน ในปี ค.ศ. 1900 และในปี ค.ศ. 2001 นิวซีแลนด์มีประชากรจำนวนกว่า 3.8 ล้านคน (Crystal, 2003 : 99)

2.2.6 ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้ (South African English)

ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้ หมายถึง ภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในประเทศแอฟริกาใต้และประเทศใกล้เคียง เช่น นามิเบีย (Namibia) และซิมบับเว (Zimbabwe)

ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาใต้พัฒนามาจากสำเนียงภาษาของผู้พยพกลุ่มต่างๆ เช่น สำเนียงภาษาอังกฤษแบบลอนดอน สำเนียงภาษาอังกฤษทางตอนเหนือ และสำเนียงภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย ภาษาอังกฤษแบบแอฟริกาพัฒนาขึ้นมาโดยคนผิวดำ ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมิชชันนารี ทำให้ภาษาอังกฤษที่ใช้ได้รับอิทธิพลจากภาษาแอฟริกันท้องถิ่นที่หลากหลาย นอกจากนี้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในแอฟริกาใต้ยังได้รับอิทธิพลภาษาจากผู้พยพชาวอินเดียซึ่งย้ายถิ่นเข้ามาในราวปี ค.ศ. 1860

ภาษาอังกฤษเริ่มแพร่หลายเข้ามาสู่ประเทศแอฟริกาใต้เมื่อเริ่มมีการเดินทางของชาวอังกฤษเข้ามาในดินแดนแถบนี้ในปี ค.ศ. 1795 ต่อมาอังกฤษได้เข้ามาควบคุมแอฟริกาใต้ในปี ค.ศ. 1806 และเริ่มใช้นโยบายการย้ายถิ่นในปี ค.ศ. 1820 เมื่อชาวอังกฤษ 5,000 คนได้รับมอบที่ดินแถบอีสท์เทิร์นเคป (Eastern Cape) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการของดินแดนแถบนี้ในปี ค.ศ. 1822 และได้พยายามทำให้ประชากรส่วนใหญ่ที่พูดภาษาแอฟริกันหันมาพูดภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาทางกฎหมาย และการศึกษา จากนั้นในช่วงทศวรรษที่ 1870 มีการทะลักเข้ามาของชาวยุโรปในช่วงการพัฒนากการท่าเหมืองทองคำและเพชร ผู้อพยพจำนวนเกือบครึ่งล้านคนส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษเดินทาง เข้าประเทศนี้ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19

ปัจจุบันประเทศแอฟริกาใต้ใช้ภาษาแอฟริกันเป็นภาษาราชการ และภาษาอังกฤษเป็นภาษารอง คนผิวขาวส่วนใหญ่ซึ่งมีเชื้อสายเป็นชาวแอฟริกันพูดภาษาแอฟริกัน และคนขาวส่วนน้อยที่มีเชื้อสายเป็นชาวอังกฤษพูดภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามก็คนผิวดำเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่จะทำให้ได้รับเสียงจากนานาชาติ และรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคนผิวดำกลุ่มอื่นๆ ได้ (Crystal, 2003 : 100)

2.2.7 ภาษาอังกฤษแบบอินเดีย (Indian English)

ภาษาอังกฤษแบบอินเดีย หมายถึงภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในประเทศอินเดีย และบริเวณใกล้เคียงประเทศอินเดีย เช่น บังกลาเทศ (Bangladesh) ปากีสถาน (Pakistan) ศรีลังกา (Sri Lanka), เนปาล (Nepal) และภูฏาน (Bhutan) สำเนียงของภาษาอังกฤษที่พูดกันในแถบนี้เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นภาษาอังกฤษแบบเอเชียใต้ (South Asian English) สำเนียงแบบนี้เกิดขึ้นมาประมาณ 200 ปี และถือได้ว่าเป็นสำเนียงหนึ่งที่มีลักษณะเด่นมากที่สุดในโลกของการพูดภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบบอินเดียมีการออกเสียงที่หลากหลายซึ่งเป็นผลมาจากอิทธิพลภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในประเทศ

ภาษาอังกฤษเริ่มแพร่หลายเข้ามาในอินเดียและประเทศใกล้เคียงในช่วงปี ค.ศ. 1600 เมื่ออังกฤษเข้ามาติดต่อกับอินเดียในรูปแบบของบริษัทบริติชอีสต์อินเดีย (British East India Company) ซึ่งเป็นกลุ่มพ่อค้าชาวลอนดอนซึ่งได้รับเอกสิทธิ์การค้าจากพระราชินีเอลิซาเบธที่ 1 (Queen Elizabeth I) บริษัทนี้ได้ตั้งสถานีการค้าแห่งแรกขึ้นที่เมืองสุรัท (Surat) ในปี ค.ศ. 1612 และช่วงปลายศตวรรษได้เปิดสถานีการค้าในเมืองต่างๆ อีกหลายเมือง เช่น มาดราส (Madras) บอมเบย์ (Bombay) และกัลกัตตา (Calcutta) ในศตวรรษที่ 18 บริษัทชนะคู่แข่งทางการค้าจากชาติอื่นๆ จากยุโรป โดยเฉพาะประเทศฝรั่งเศส เมื่ออำนาจของจักรพรรดิแห่งอินเดียได้เสื่อมลง อิทธิพลของบริษัทยิ่งเพิ่มขึ้น จนในปี ค.ศ. 1765 บริษัทก็ได้ควบคุมการจัดการรายได้ของเมืองเบงกอล (Bengal) อย่างไรก็ดีในปี ค.ศ. 1858 หลังการกบฏของอินเดีย (Indian Mutiny) บริษัทก็ถูกยกเลิกการดำเนินงาน

ในช่วงการปกครองของอังกฤษ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1765 จนถึงการประกาศอิสรภาพในปี ค.ศ. 1947 ภาษาอังกฤษกลายเป็นสื่อกลางในการบริหาร การศึกษา การทหาร สื่อสิ่งพิมพ์ ธุรกิจ และการท่องเที่ยว (Crystal, 2003 : 101) รูปแบบของภาษาอังกฤษที่สอนกันในโรงเรียนต่างๆ ในอินเดียเป็นภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ สำเนียงภาษาอังกฤษที่ชาวอินเดียคุ้นเคยก็มาจากสถานีโทรทัศน์ของอังกฤษ (BBC) ส่วนภาษาอังกฤษแบบอเมริกันนั้น เข้ามามีอิทธิพลในอินเดียผ่านทางวัฒนธรรมเพลงป๊อปแบบอเมริกัน (American pop culture) ซึ่งแพร่หลายไปทั่วโลก นอกจากนี้ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองระหว่างสหรัฐอเมริกาและอินเดียก็ทำให้คนอินเดียรุ่นใหม่นิยมการใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่าแบบอังกฤษ (สุทธพร รัตนกุล, 2548 : 91-94)

2.2.8 ภาษาอังกฤษแบบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (South-East Asian English)

ภาษาอังกฤษแบบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หมายถึง ภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ฮองกง และฟิลิปปินส์ สำเนียงภาษาอังกฤษที่ใช้กันในแถบนี้มีหลากหลายสำเนียง ซึ่งเป็นผลมาจากอิทธิพลของภาษาถิ่นที่ใช้ในแต่ละประเทศ

ภาษาอังกฤษเริ่มแพร่หลายเข้ามาในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เมื่อมีการขยายตัวของอาณานิคมของอังกฤษมาสู่ดินแดนแถบนี้ โดยได้มีการจัดตั้งบริษัทบริติชอีสต์อินเดีย (British

East India Company) ขึ้นที่ปีนัง (Penang) ในปี ค.ศ. 1786 สิงคโปร์ (Singapore) ในปี ค.ศ. 1819 และมะละกา (Malacca) ในปี ค.ศ. 1824 ต่อมาจีนยอมยกเกาะฮ่องกงให้อังกฤษในปี ค.ศ. 1842 ตามสนธิสัญญาหนานกิง (Treaty of Nanking) ตามด้วยเกาลูน (Kowloon) ในปี ค.ศ. 1860

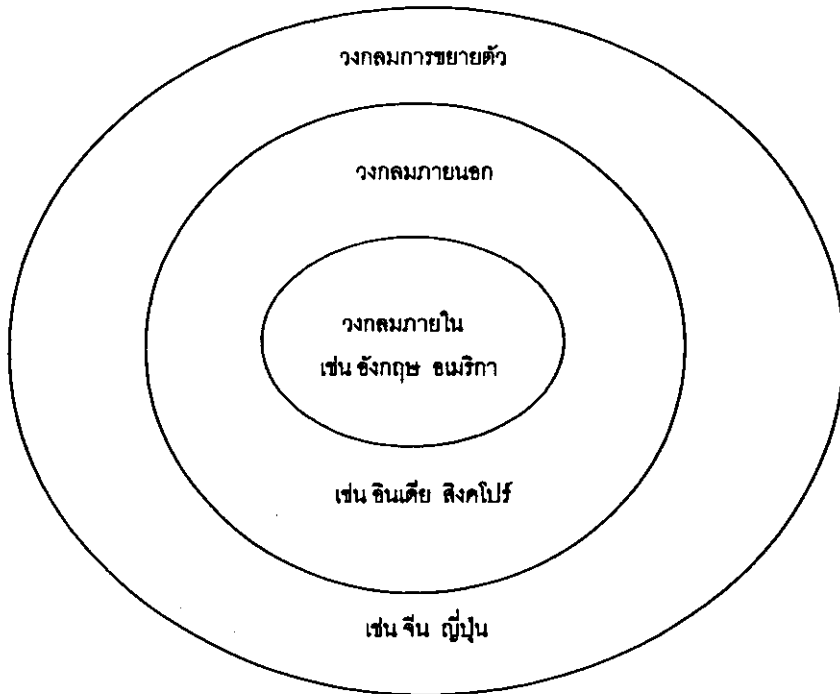
ในด้านการศึกษา ได้มีการเปิดโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนขึ้นที่ปีนังในปี ค.ศ. 1816 ซึ่งเป็นระบบการสอนแบบอังกฤษ ส่วนที่สิงคโปร์ก็มีการเปิดโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาสองภาษา (bilingual educational system) ในช่วงทศวรรษ 1950 ภาษาอังกฤษจึงเป็นสื่อกลางที่ใช้ในวงการการบริหาร กฎหมาย การศึกษา สื่อสิ่งพิมพ์ ในประเทศแถบนี้

ส่วนภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเริ่มแพร่หลายเข้ามาในประเทศแถบนี้หลังสงครามอเมริกัน-สเปนในปี ค.ศ. 1898 และสหรัฐอเมริกาได้เข้ามามีอำนาจเหนือฟิลิปปินส์ และถึงแม้ฟิลิปปินส์จะได้รับอิสรภาพในปี ค.ศ. 1946 ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันก็ยังคงมีอิทธิพลอยู่ในประเทศนี้ จนถึงได้ว่าฟิลิปปินส์เป็นประเทศที่มีประชากรที่พูดภาษาอังกฤษได้มากที่สุดในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Crystal, 2003 : 104)

2.3 ภาษาของโลก

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาสากลที่ผู้คนทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบหลัก 2 ประการ คือ การขยายตัวของอาณานิคมของประเทศอังกฤษซึ่งรุ่งเรืองสูงสุดในปลายศตวรรษที่ 19 และการเป็นผู้นำทางด้านเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในศตวรรษที่ 20 ซึ่งส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลายทั้งด้านการค้า ธุรกิจ กฎหมาย การทูต การเมือง การปกครอง หน่วยงานรัฐบาล ข้อมูลความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการศึกษา รวมทั้งความบันเทิงด้านดนตรี ภาพยนตร์ การถ่ายทอดผ่านดาวเทียม หนังสือ และวิดีโอเกมส์

วิธีการแพร่กระจายของภาษาอังกฤษไปทั่วโลกนั้น สามารถแสดงให้เห็นได้ด้วยวงกลม 3 วง (The Three Circles) ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงวิธีการใช้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ดังนี้

- วงกลมภายใน (The Inner Circle) แสดงถึงประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ไอร์แลนด์ แคนาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์
- วงกลมภายนอก (The Outer Circle) แสดงถึงประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง แต่เป็นประเทศที่ได้รับการแพร่กระจายของภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มแรกๆ ซึ่งประเทศเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น สิงคโปร์ อินเดีย
- วงกลมการขยายตัว (The Expanding Circle) แสดงถึงประเทศที่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษานานาชาติ ประเทศเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น จีน ญี่ปุ่น อิสราเอล กรีซ โปแลนด์

(Crystal, 2003 :106-107)

2.4 ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกัน

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้พูด เขียน และสอนในประเทศต่างๆ ทั่วโลก เช่นกลุ่มประเทศเครือจักรภพอังกฤษจะใช้รูปแบบของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ และภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะเป็นภาษาที่คนในประเทศต่างๆ ค้นเคยและใช้พูดกัน อย่างแพร่หลาย

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีความแตกต่างในหลายๆ ด้าน เช่น การสะกดคำ การออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ เป็นต้น ซึ่งภาษาอังกฤษทั้งสองแบบสามารถฟัง เข้าใจได้ง่าย แต่ก็มีความแตกต่างกันในตัวภาษาที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดกันได้ จอร์จ เบิร์นฮาร์ด

ชอร์ว (George Bernard Shaw) ได้กล่าวถึงความแตกต่างของภาษาทั้งสองแบบไว้ว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษเป็น 2 ประเทศที่ถูกแบ่งแยกโดยภาษา (American and British English differences, 2007)

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีความแตกต่างกันในด้านต่อไปนี้

1. การสะกดคำ

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันมีความแตกต่างด้านการสะกดคำ ดังที่ปรากฏในตัวอย่างคำศัพท์ต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ

aesthetics

aluminium

amoeba

centre

cheque

diarrhoea

doughnut

foetus

grey

licence

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

esthetics

aluminum

ameba

center

check

diarrhea

donut

fetus

gray

license

2. การออกเสียง

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันมีความแตกต่างทั้งด้านการออกเสียงและการเน้นเสียง (Stress) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การออกเสียง

<u>คำ</u>	<u>ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ</u>	<u>ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน</u>
anti-	anti:	antai-, anti:
asthma	asma	azma

การเน้นเสียง

address	<u>address</u>	<u>address</u>
advertisement	<u>ad</u> vertisement	ad <u>verti</u> sement
ballet	<u>ba</u> llet	<u>ba</u> llet
café	<u>ca</u> fe	<u>ca</u> fe

garage	<u>garage</u>	<u>garage</u>
laboratory	<u>laboratory</u>	<u>laboratory</u>
magazine	<u>magazine</u>	<u>magazine</u>
weekend	<u>weekend</u>	<u>weekend</u>

3. คำศัพท์

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันมีความแตกต่างด้านคำศัพท์ ดังที่ปรากฏใน

ตัวอย่างการใช้คำศัพท์ต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ

biscuit
curtains
flat
lift
notice board
pavement
primary school
rubber
tin
trainers

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

cookie
drapes
apartment
elevator
bulletin board
sidewalk
elementary school
eraser
can
sneakers

4. ไวยากรณ์

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันมีความแตกต่างด้านไวยากรณ์ ดังที่ปรากฏใน

ตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ

Have you got the time?
River Thames
half an hour
The government are...
I asked him to go.
I'll see you at the weekend.
I haven't seen her for ages.

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

Do you have the time?
Hudson River
a half hour
The government is....
I asked that he go.
I'll see you over the weekend.
I haven't seen her in ages.

It's behind the building.

It's in back of the building.

Monday to Friday inclusive.

Monday through Friday.

They live in X street.

They live on X street.

(Crystal, 2003: 307-310)

2.5 การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

การที่ผู้เรียนเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้นั้น ผู้เรียนต้องใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แบบต่างๆ พาวิซิค (Pavicic, 1999 อ้างถึงใน Pavicic, n.d.) กล่าวว่า กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์แบ่งได้เป็น 4 วิธี ดังนี้

1. การเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ

วิธีนี้เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองภายนอกห้องเรียน เช่น การจัดกลุ่มคำ การจดบันทึกคำศัพท์ การทำบัตรคำ การทบทวนคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ

2. การฝึกที่เป็นรูปแบบ

วิธีนี้เป็นการฝึกเรียนรู้คำศัพท์อย่างเป็นระบบ เช่น การใช้พจนานุกรม 2 ภาษา การทดสอบตนเอง การจดบันทึกคำศัพท์ในชั้นเรียน

3. การฝึกที่นำไปปฏิบัติได้จริง

วิธีนี้เป็นการฝึกเรียนรู้คำศัพท์จากบริบทที่มีคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นๆ เช่น การจำคำศัพท์จากการดูโทรทัศน์หรือการอ่าน การใช้คำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้จักในบริบทต่างๆ การหาคำจำกัดความ การฟังเพลง การใช้คำศัพท์ในบทสนทนากับเพื่อน

4. การจำคำศัพท์

วิธีนี้เป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ได้ เช่น การใช้รูปภาพบอกความหมาย การใช้คำหลัก (Key word) ในภาษาที่หนึ่ง การหาความสัมพันธ์ของคำต่างๆ

วิธีการที่จะเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนต้องใช้กลวิธีต่างๆ ร่วมกัน จึงจะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการจดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น

ฟรอสท์ (Frost, n.d.) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะจดจำคำศัพท์ได้นั้น ผู้เรียนต้องฝึกฝนเป็นประจำ โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย ดังนี้

1. พยายามใช้คำศัพท์นั้นทั้งในห้องเรียน และในการทำการบ้าน

2. เมื่ออ่านหนังสือหรือฟังภาษาอังกฤษ พยายามหาคำศัพท์และสำนวนที่ต้องการเรียนรู้

3. ฝึกเขียนประโยคโดยใช้คำและสำนวนที่ต้องการเรียนรู้

4. จดบันทึกคำศัพท์ที่ต้องการเรียนในสมุดบันทึกเล่มเล็กพร้อมตัวอย่างประโยค ซึ่งผู้เรียนสามารถพกติดตัวไปได้ทุกที่ เมื่อต้องการทบทวนก็จะสามารถนำออกมาใช้ได้

แอทกินสัน (Atkinson, 1975 อ้างถึงใน Critchley, 1998) โคเฮนและเอเพค (Cohen and Aphek, 1980 อ้างถึงใน Marianne Celce-Marcia, Editer, 1991) กล่าวว่า วิธีที่มีประสิทธิภาพในการจำคำศัพท์ คือ การใช้คำหลัก ซึ่งวิธีนี้ผู้เรียนต้องเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ที่ต้องการเรียนกับเสียงของคำศัพท์ในภาษาที่หนึ่งที่คุณเคย และสร้างภาพขึ้นในใจซึ่งเป็นความหมายของคำศัพท์นั้นเพื่อช่วยในการจำ

ยอร์คเคย์ (Yorkey, 1982 อ้างถึงใน Marianne Celce-Marcia, Editer, 1991) กล่าวว่า ผู้เรียนจะเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีถ้าจดคำศัพท์ไว้ในบัตรคำ พร้อมทั้งหน้าที่ของคำ (Part of speech) การออกเสียง ความหมาย และตัวอย่างประโยค

บราวน์ (Brown, 1980 อ้างถึงใน Marianne Celce-Marcia, Editer, 1991) เสนอแนะว่า ในการใช้บัตรคำนั้น ผู้เรียนระดับต้นควรจดคำศัพท์ไว้ด้านหนึ่ง พร้อมทั้งตัวอย่างประโยค ส่วนอีกด้านหนึ่งจดคำแปลไว้ สำหรับผู้เรียนระดับสูงควรจดความหมายเป็นภาษาอังกฤษไว้ในบัตรด้านหลัง เนชั่น (Nation, 1980 อ้างถึงใน Marianne Celce-Marcia, Editer, 1991) สนับสนุนความคิดเห็นของบราวน์ โดยกล่าวว่า การใช้บัตรคำดีกว่าการใช้สมุดบันทึก เนื่องจากบัตรคำสามารถสลับเปลี่ยนลำดับได้ ผู้เรียนจะได้ไม่จำคำศัพท์ไปตามลำดับของคำที่จดไว้

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ในการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนต้องใช้กลวิธีต่างๆ ร่วมกันเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ได้ เช่น การจดบันทึกในบัตรคำ การใช้คำหลักในภาษาที่หนึ่ง การจำคำศัพท์จากการดูทีวี การอ่านและการฟังภาษาอังกฤษ การฝึกเขียนประโยคภาษาอังกฤษโดยใช้คำศัพท์ที่ต้องการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนต้องมีความพยายามในการฝึกฝน ทบทวน จดจำ เพื่อจะได้มีความสามารถในการจำและใช้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในประเทศไทยนั้นม้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันค่อนข้างน้อย ซึ่งผู้วิจัยได้ค้นหาและรวบรวมเพื่อนำเสนอดังต่อไปนี้

2.6.1 งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกัน

เจลิยว เอกนิยม (Chaleo Ekniyom, 2006) ได้ทำการวิจัยเรื่องความพอใจของอาจารย์ชาวไทยที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษหรือแบบอเมริกัน และความพอใจสอดคล้องกับความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยอาจารย์มหาวิทยาลัยในประเทศไทยจำนวน 50 คน แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยคำถามจำนวน 20 ข้อ (ไวยากรณ์ 6 ข้อ คำศัพท์ 6 ข้อ และการสะกดคำ 8 ข้อ) ซึ่งเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษทั้งสองแบบ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างพอใจในการใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่าแบบอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 78 แต่ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งสองแบบให้ถูกต้องอยู่ในระดับร้อยละ 58 - 65 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีความสามารถตามที่ควรจะมีในการเลือกใช้ภาษาอังกฤษในแบบที่ตนเองพอใจ กล่าวคือ อาจารย์ส่วนใหญ่พอใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่าแบบอังกฤษแต่ไม่สามารถเลือกใช้ภาษาในแบบที่ตนเองพอใจได้ ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากปัจจัย 2 ประการ คือ หนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษจากสำนักพิมพ์ต่างๆ ในประเทศไทยใช้ภาษาอังกฤษทั้งสองแบบไม่เป็นระบบ และให้แบบผสมกัน นอกจากนี้มีการเปลี่ยนแปลงด้านการใช้ภาษาและอิทธิพลทางวัฒนธรรมซึ่งส่งผลกระทบต่อความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งสอง อย่างไรก็ตามก็ตีผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าไม่มีภาษาอังกฤษแบบใดดีกว่าแบบใด ดังนั้นเป้าหมายของการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ คือ การที่ผู้เรียนสามารถให้ภาษาสื่อสารได้ในบริบททางสังคมและในสถานการณ์จริง

2.6.2 งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้คำศัพท์

ไซนี แวมูซอ (Zainee Waemusa, 1993 อ้างถึงใน Wisoot Krajangsirisin, 2001) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศาสนูปถัมภ์ จำนวน 82 คน โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ นักเรียนกลุ่มที่มีผลการเรียนดีและกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ โดยแบ่งตามคะแนนการสอบภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีผลการเรียนดีใช้กลวิธีทำความเข้าใจคำศัพท์มากกว่ากลวิธีจดจำคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ ซึ่งกลวิธีที่นักเรียนกลุ่มนี้ใช้บ่อย ได้แก่ การเขียนความหมายของคำศัพท์ใหม่เป็นภาษาไทย ค้นหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ-ไทย และออกเสียงคำศัพท์นั้นเมื่อค้นเจอในพจนานุกรมหรือเมื่อฟังครูอธิบาย ส่วนนักเรียนกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำใช้กลวิธีทำความเข้าใจคำศัพท์มากกว่ากลวิธีจดจำคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ ซึ่งกลวิธีที่นักเรียนกลุ่มนี้ใช้บ่อย ได้แก่ การค้นหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ-ไทย และ การเขียนความหมายของคำศัพท์ใหม่เป็นภาษาไทยและ อารบิค นักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้ใช้กลวิธีการใช้คำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่นักเรียนทั้งสอง

กลุ่มใช้กลวิธีทำความเข้าใจคำศัพท์และและการจดจำคำศัพท์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่ากลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ ดังนั้นนักเรียนจึงใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่มาก และการใช้อยู่ในระดับต่ำ

2.6.3 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้คำศัพท์

บราวน์ และ เพอร์รี่ (Brown and Perry, 1991 อ้างถึงใน Wisoot Krajangsirisin, 2001) ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ 3 วิธีของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งกลวิธีทั้ง 3 วิธี คือ การใช้คำหลัก ความหมาย และคำหลักรวมกับความหมาย ผลการวิจัยพบว่า การใช้คำหลักช่วยให้ผู้เรียนที่มีผลการเรียนต่ำสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดี และวิธีการใช้คำหลักรวมกับความหมายช่วยให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ดีกว่ากลวิธีอื่นๆ

เฮล และ มาห์น (Hell and Mahn, 1997 อ้างถึงใน Wisoot Krajangsirisin, 2001) ศึกษาประสิทธิภาพของกลวิธีการใช้คำหลักในการช่วยจำและการท่องจำคำศัพท์ภาษาต่างประเทศที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมของผู้เรียนที่มีประสบการณ์และผู้เรียนที่ไม่มีประสบการณ์ทางภาษา ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทางภาษาใช้วิธีการท่องจำสามารถจำคำศัพท์ได้ดีกว่าการใช้คำหลัก ส่วนผู้เรียนที่ไม่มีประสบการณ์ทางภาษานั้น การใช้วิธีการท่องจำและใช้คำหลักในการช่วยจำช่วยให้ผู้เรียนระลึกคำศัพท์ได้ในสัดส่วนเท่าๆ กัน นอกจากนี้ผู้เรียนที่ใช้คำหลักในการช่วยจำจะระลึกคำศัพท์ได้น้อยกว่า และใช้เวลามากกว่าผู้เรียนที่ใช้การท่องจำ

เฮอแมนน์ (Hermann, 2003 อ้างถึงใน Orada Opasruttanakorn, 2005) ศึกษาประสิทธิภาพของการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้กลวิธีการอ่านจากเนื้อเรื่องและวิธีการใช้คำศัพท์คู่กับความหมายของผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรกเรียนรู้คำศัพท์จากการอ่านนิยายเรื่อง Animal Farm ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเรียนรู้คำศัพท์จากรายการคำศัพท์ที่เลือกจากนิยาย จากนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงทำการทดสอบหลังเรียน 2 ครั้ง โดยครั้งแรกทำการทดสอบทันทีหลังการเรียน และครั้งที่สองในอีก 3 สัปดาห์ถัดมาเพื่อทดสอบการจดจำคำศัพท์ กลุ่มที่ใช้กลวิธีการใช้คำศัพท์คู่กับความหมายเท่านั้นที่ได้รับแจ้งเรื่องการทดสอบคำศัพท์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ใช้กลวิธีการใช้คำศัพท์คู่กับความหมายจดจำคำศัพท์ได้มากกว่ากลุ่มที่ใช้การอ่านจากเนื้อเรื่อง แต่กลุ่มที่ใช้การอ่านมีอัตราการจำคำศัพท์ที่สูงกว่า

สรุปได้ว่ากลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ได้ คือ การใช้คำศัพท์คู่กับความหมาย อย่างไรก็ตามผู้เรียนต้องการจำคำศัพท์ได้เป็นเวลานาน ต้องจำคำศัพท์จากการอ่านคำศัพท์นั้นในบริบทต่างๆ กล่าวคือการทำผู้เรียนต้องฝึกฝน ทบทวน จดจำ จึงจะสามารถจำคำศัพท์ได้

จากผลการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าวงการศึกษาในประเทศต่างๆ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ได้ตระหนักถึงความสำคัญของกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อที่จะจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษมาใช้ในการอ่านหรือการเขียนข้อความภาษาอังกฤษ และยังเล็งเห็นถึงความสำคัญของการเลือกใช้ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษหรือภาษาอังกฤษแบบอเมริกันได้อย่างถูกต้อง เพื่อประโยชน์ต่อการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในบริบททางสังคมต่างๆ ได้ ด้วยเหตุนี้ควรมีการวิจัยที่ศึกษาความรู้ความเข้าใจในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของผู้เรียนไทย โดยเน้นในระดับคำ ทั้งการสะกดคำ การเลือกใช้คำศัพท์ และความหมายของคำ ทั้งนี้เพื่อเป็นภาพสะท้อนให้กับผู้สอนภาษาอังกฤษ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ตลอดจนเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและเป็นระบบ เพื่อเป็นรากฐานที่สำคัญในการประกอบอาชีพการงานและการศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป